

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ΣΤΟΝ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΜΟΥ ΒΑΠΤΙΣΙΜΙΟΝ

ΚΛΕΩΝΑ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ

ΤΩΡΑ ποῦ τὸ γλωσσάκι σου ἐπῆρε δρόμο
καὶ λέξεις, φράσεις μασουλίζει, κόβει-ῥάβει,
πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τὰ λέγῃ κατὰ τὸ νόμο,
τώρα ποῦ καὶ τὸ «Γλωσσικὸ» καίει κι' ἀνάβει.
Οὔλα σου τᾶλλα ἤμπορεῖ νᾶν' ἄνω-κάτου,
φθάνει νὰ μᾶς τὰ λὲς περὶ διὰ γραμμάτων!
Καὶ ξέρε το! δὲν εἶμαι πλιὰ ὁ χυδαῖος «νουνός» σου...
Δεῖ σε φωνεῖν με ἀττικιστὶ ἀνάδοχό σου!

Βούτα τὰ χέρια στὸ φαῖ, ἄρπαχ' το, φά' το,
μὰ πρόσεχε *πινάκιον* νὰ λὲς τὸ «πιᾶτο».
Καὶ μὴ σκουπίζεσαι ποτέ σου μὲ «πετσέτα»,
ἂν δὲν σοῦ φέρῃ *μάκτρον* ἢ κουτὴ Ζαμπέτα.
Κάλλιο τὰ χέρια ἀκάθαρτα παντοῦ νὰ χώνῃς,
παρὰ τὴν *καθαρεύουσαν* νὰ μᾶς λερώῃς!

Ζημία νὰ σπᾶς τὰ γυαλικά δὲν εἶνε... φτάνει
μὴν τύχη καὶ τὸ *κύπελλον* τὸ πῆς «φλυτζάνι».
Κακό 'ναι βέβαια τὰ χερᾶκια σου νὰ χώνης
καὶ τῆς μαμᾶς τὰ «καταΐφια» νὰ σουφρώνης,
ἢ λέξεις εἶνε πρόστυχη, τ' ἀκούς; δὲν πάει!
Μ' ἂν τῆς τὰ πῆς *μελίπηκτα*, σ' τὸ συχωρνάει.

Σὰν πιάνεσαι μὲ τὴ μικρούλα ἀδελφή σου,
«κλωτσιές» μὴ δίνης καὶ «γροθιές», γιὰτ' εἶν' ντροπὴ σου
τέτοια χυδαῖα πράγματα! Θεὸς φυλάξοι!
Δέρνε την... *πὺξ* καὶ *λάξ*, νᾶσαι ἐν τάξει.
+ Τὸ ζήτημα εἶν' νὰ μᾶς μιλήῃς σὰν Μιστριώτης,
ἀλλοιώτικα εἶσαι μασκαρᾶς, κουκκος, προδότης!..

Νὰ προτιμᾶς τοὺς *θρίδακας* ἀπ' τὰ «μαρούλια»,
ἂν θές νὰ μὴ σοῦ πρήσκονται τὰ γούλια.
Τεῦτλα νὰ τρῶς ἀρχαῖοι, *κράμβας* νὰ χάβρης,
καὶ ὅχι ὅ,τι σοῦ πουλεῖ χυδαῖος μανάβης!..

+ Τὸ νοῦ σου! *Υἷδαρ* νὰ ῥουφᾶς μὲ γειὰ-χαρά σου
ἦπιες «νερό»; κοψίματα θᾶχ' ἢ κοιλιά σου.
+ *Στέαρ* μέσ' στοῦ πιλάφι σου καὶ ὅχι «ξύγγι»,
γιὰ θὰ σοῦ κάτση τὸ φαί μέσ' στοῦ λαρύγγι.
+ Κι' ὅχι «σερμπέτια»! *σάκχαριν* βάλ' στοῦ χαλβᾶ σου,
νὰ γλύφης, βρὲ παιδάκι μου, τὰ δάχτυλά σου.
+ Τί γοῦστο ἔχει τὸ «ψητὸ τῆς σουβλας» 'πέ μου,
σὰν δὲν τὸ φᾶς ὡς *ὀβελίαν ἀμνόν*, 'γυιέ μου;
Κι' ἂν δὲν τοῦ βάλης ἀτικὸν ἄλλας... 'σπολλάτη!
θὰ τ' ἀνοστήσης σίγουρα μὲ σκέτο... «ἀλάτι».

+ Κι' ὅποιοι ἀντὶς γιὰ *Κλέωνα* σὲ κρᾶξη «Κλέω»,
σπάσ' του τὰ μοῦτρα, τσάκισ' τον, νά! ποῦ στοῦ λέω!
+ Ἐσύ, παιδί μου, *κλίνεσαι* στὴ τρίτη κλίσι,
κι' ὁ νόμος μέσ' στὴ φυλακὴ δὲ θὰ σε κλείση.
Πρέπει νὰ προασπίζεσαι τὴν *θείαν γλῶτταν*,
κι' ὅχι νὰ λὲς προδοτικῶς τὴν *ὄρνιν* «κότταν»!
+ Γιατί, βρὲ μάτια μου, τί θές καὶ τί γυρεύεις;
κάλλιο τὴ γλῶσσα μ' *εὐκτικὲς* νὰ μαγειρεύης,
γιατί, ἂν χαλνᾷς τοὺς *δυϊκούς*, πῶς θές κατόπι
νὰ σ' ἐχτιμήσῃ, μωρὲ μποῦφο, κ' ἡ Εὐρώπη;

καὶ σὰν μπερδεύῃς πρώτη κλίσι μὲ τὴ τρίτη,
 στὴ πίστι σου πῶς θὲς νὰ πάρουμε τὴ Κρήτη ;
 Ἄκου μ' ἐμένα ποῦ στὸ λέω σὰν Μιστριώτης,
 καὶ μὴν ἀκοῦς τί τσαμπουνάει κάθε προδότης.

Μιλεῖς τὴ γλῶσσα ποῦ ἐβύζαξες ; — Ντροπὴ σου !
 Μιλεῖς τὴν θουκυδίδειον ; — Τιμὴ ὀδική σου !
 Μιλεῖς τὴ γλῶσσα ποῦμαθες ; — Κακὸ ὀδικό σου !
 Μιλεῖς ἀρχαῖα ; — Ἔδεσες τὸ γαῖδαρό σου !!..

[Μάρτιος τοῦ 1911]

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ εἰς τὸν κόσμον περισσότεροι τρελοὶ παρὰ σοφοί, καὶ εἰς κάθε τόπον ὑπάρχει περισσότερα τρέλα παρὰ σοφία.

Δύο μεγάλαι τάξεις ἀποτελοῦν τὴν κοινωνίαν : ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν περισσότερον φαγητὸν παρὰ ὄρεξιν καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν περισσότεραν ὄρεξιν παρὰ φαγητόν.

Ἐν τῷ μονήρει βίῳ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀρετῆς· ἐν τῇ συμβιώσει μετ' ἄλλων ἔχει ἀνάγκην τιμῆς.

Ἡ ὀνειροπόλησις μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ πραγματικὰ δεινὰ πολὺν περισσότερον παρὰ ἡ πραγματικότης ἀπὸ τὰ φανταστικά δυστυχήματα.